

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ АНТИКРИЗОВИХ ПРОЦЕСІВ В КОРПОРАТИВНОМУ СЕКТОРІ

Бондар І.В.

Науковий керівник: к.е.н., доцент Мазур К.В.

У статті проведено дослідження особливостей життєвого циклу складних соціально-економічних систем корпоративного сектора економіки, визначено переваги інтегрованих корпоративних систем, як більш сталих утворень по відношенню до суб'єктів господарювання мікроекономічного рівня. Визначено основні цілі антикризового державного регулювання щодо забезпечення сталого соціально-економічного розвитку національної економіки з домінуючим положенням в її структурі корпоративного сектора.

Вступ. Наша держава зіштовхнулася із кризовими явищами в економіці ще при відродженні суверенітету: криза спостерігалася як на макро-, так і на мезо- й мікро-економічних рівнях. Як стверджують багато вчених, будь-яка економічна система в різні періоди своєї життєдіяльності зіштовхується із кризовими явищами, породженими як внутрішніми факторами, так і впливами зовнішнього середовища [3, 4, 6].

Постановка проблеми. Проблема антикризового управління займалися багато видатних вчених, але в цих роботах наголос робиться або на дослідження самих кризових явищ в економіці, особливостей їх перебігу, або аналізуються процеси антикризового управління на макро- або мікро-економічному рівні [3,4,6], тобто, практично, за межами дослідження залишаються антикризове управління та регулювання соціально-економічними системами, що діють у мезо-економічному середовищі. Тому метою цієї статті є дослідження регулювання антикризових процесів з боку держави в корпоративному секторі економіки.

Основна частина. На будь-якому рівні економіки спостерігаються спади і підйоми — це є однією з характеристик, властивих будь-якій економічній системі, В даній роботі ми спираємось на те, що підприємство є визначальним, базовим елементом народного господарства, тобто вони і є об'єктами управління на мікроекономічному рівні. Підприємство формується на основі сукупності бізнес-процедур, що забезпечують трансформацію ресурсів в готовий продукт. Сукупність бізнес-процесів, що формують цикл трансформації ресурсів у продукт, гідний до проміжного або кінцевого споживання в цьому дослідженні, трактується як визначальний бізнес. Звичайно, визначальний бізнес лежить в основі формування підприємства, як окремого суб'єкта господарювання — цілісного виробничого майнового комплексу.

На будь-якому економічному рівні визначальні бізнеси розвиваються циклічно, проходячи п'ять головних стадій життєвого циклу: зародження, розвиток, стабілізація, занепад та ліквідація [3, 6, 8], що пов'язано як с особливостями виробничих техніки та технологій, які теж мають життєвий цикл, нерозривно зв'язаний з розвитком науково-технічного прогресу та споживчих продуктів, що виготовляються за їх допомогою.

Держава, спираючись на визначену економічну політику, повинна аналізувати явища, що відбуваються у економіці країни, і застосовувати певні заходи як управлінського, так і контролюючого та регулюючого характеру. Система цих заходів повинна бути доволі чітко прописана у відповідних нормативно-правових актах, тобто сформовані процедури, що застосовують до суб'єктів господарювання, які зіштовхуються з кризовими ситуаціями. Процедура являє собою сукупність взаємозалежних дій по досягненню визначеної мети, рішенню визначеної чи невизначеної проблеми Антикризова процедура-сукупність взаємопов'язаних дій по подоланню кризових явищ у економічній системі. [5]

Висновки. Досліджуючи категорію антикризового регулювання з точки зору державного впливу на розвиток соціально-економічних систем будь-яких рівнів (особливо корпоративного сектора економіки), ми повинні зазначити, що в ринковій економіці державі більш притаманні регулюючі функції, коли спостерігається непряме втручання у функціонування мезо- або мікро-економічних систем. З цієї точки зору методи антикризового управління будуть більш властиві у державному корпоративному секторі економіки, коли держава виступає як власник корпоративних прав та у випадках, коли розвиток кризових явищ може викликати ланцюжкові реакції у суб'єктах господарювання по всьому циклу створення вартості або в окремих галузях або секторах ринку (у разі монопольного становища суб'єкту господарювання), привести до значних негативних соціальних та екологічних наслідків. З цієї точки зору у дослідженні були визначені основні цілі державного антикризового регулювання, на засадах яких повинна формуватися державка політика попередження та нейтралізації кризових явищ в корпоративному секторі економіки.

Література

1. Господарський Кодекс України //АТЗТ Видавництво „Право”,2003.
2. Кругляк А.М.Роль держави в підвищенні ефективності антикризового управління економікою//Серія: Економіка та підприємництво.-2007.-№6.-с.73-79.
3. Буланьков В.В., Наумовська Л.М.,Хоррам З.А. Міжнародна практика антикризового державного регулювання в умовах світової інтеграції//Інвестиції: практика та досвід.-2006.-№12.-с.18-22.
3. Акчуріна Ю.М. Система управління ризиками в аспекті антикризового управління підприємствами//Серія: державне управління -2008.-№2.-с.8-10.
4. Семенов А.Г Ключові аспекти антикризового управління підприємством// Серія: Економіка та підприємництво.-2007.-№2.-с.236-239.
5. Старокадомский Д. Инноэаиснская политика НАН Украины: ставка на физику// Комментарии. - 2007. - №32.-с.55-58.
6. Антикризисное управление: теория, практика, инфраструктура: Учебно-практическое пособие/ Отв. ред. Г.А. Александров. — М.: Издательство "Бек", 2002. — 544 с